

לצלם ולי להגיע אל מקום שבו נוכל להתמקם ולעשות את עבודתנו.

הרס"ר שאל: "מי את?" אמרתי לו את שמי והראיתי את תעודת-ההצטרפות שלי. הוא עיין בתעודה ופסק: "זה לא מספיק!" הוא טען שאני זקוקה לאישור מיוחד, כדי להימצא על בימת-הכבוד.

ניסיתי להסביר לו את טיב עבודתי, כאשר נשמע קולו של ניצב-מישנה יגאל מרקוס, מפקד מרחב דן, שעשה תנועה של זילזול בידו, ומבלי להביט כלל לעברי פקד: "החוצה!"

פניתי אל ניצב-המישנה, וניסיתי להסביר לו מה אני עושה על בימת-הכבוד. הוא לא הקשיב, אחז אותי בזרועי בחוזקה ודחף אותי בגסות החוצה. רס"ר ישי הבין שאם המפקד מרשה זאת לעצמו, על אחת כמה וכמה הוא. הוא הצטרף אל המפקד, ושניהם גררו אותי החוצה. ביקשתי מניצב-מישנה

הכושעת ניצודה

מישנה מרקוס לציוד כתבת העולם הזה. חוליה שלמה של שוטרי רים הצטרפה אל ניצב השוטרים דחפו ואחזו בסך-הכל התעוררה מהומה רבה על לא-אומה, התנצלו לפנייה.

בכתבת כאילו היתה פושעת מועדת. רק כשניצב-מישנה מרקוס הניח לכתבת והשאירה לטיפולם של שוטריה, הבינו השוטרים כי בסך-הכל התעוררה מהומה רבה על לא-אומה, התנצלו לפנייה.

שומרי-החוק אל כל אותם אנשים, שאין באפשרותם להתריע מעל גבי העיתון על התנהגותם הברוטאלית של השוטרים, המתנהגים על-פי העיקרון של "עבד כי ימלוד"?

אחרי שנרגעו הרוחות, ושוטר צעיר לקח את שמי כיוון שהתבטאתי בחריפות כלפי ניצב-מישנה מרקוס, ביקשתי להגיש תלונה נגד האיש שתקף אותי. איש מעשר רות השוטרים שהיו במקום, לא היה מוכן לקבל ממני או מהצלם תלונה נגד המפקד, ואני נשלחתי על-ידי השוטרים למישטרת רמת-גן, שם הגשתי תלונה.

השוטר שקיבל ממני את התלונה ייפה את דבריו, ורשם אותם בשפה שונה לחלוטין מזו שבה נאמרו. אחוז שיפוץ בדיוק ערך גם בדבריו של הצלם. כשדרשתי ממנו לכתוב את הדברים כלשונם, אמר שהוא כותב כמו שהוא רוצה, וכי אין חשיבות לדברים הנכתבים על ידי. אחר-כך נשלחתי מתחנת-המישטרה, אחר כבוד, כשהשוטר מסביר לי שכל מה שנתר לי לעשות הוא להגיש תלונה לניצב-התלונות.

שדה-המערכה, הבינו השוטרים איזו מהומה רבה הוקמה על לא-אומה. לאט-לאט, עזבו אותי. רס"ר ישי הציע לי לחבוש את מרפקי שנפגעו, שוטרים אחרים, שנזכחו לפתע כי הפושע הגדול שניצוד בידי מפקדם, אינו אלא בחורה שגודלה כמחצית מגודלו של המפקד הענק, הציעו לי לשכוח את העניין וללכת הביתה. אחרים אמרו לי כי בעצם יש לי סקופ, ולכן עלי להיות מרוצה. כולם היו אדיבים וביקשו סליחה אחרי-מעשה. כולם — אך לא ניצב-מישנה מרקוס. הוא חזר לצפות במישחק הכדורגל המסעיר, שהתחולל במיגרש.

אחד השוטרים העלה את האפשרות כי ייתכן שהמפקד התרגז מפני שהפרעתי לו לחזות במישחק, יכול להיות. בראשי עברה המחשבה:

אם אני, כאשר וכעיתונאית הותקפתי על-ידי מפקד-מישטרה בדרגה כה בכירה על לא עוול בכפי, רק מפני שביקשתי את עזרת המישטרה — מה קורה כש-המישטרה עוצרת חשודים? איך מתייחסים

המפקד הכל-יכול

ניצב-מישנה מרקוס דוחף את כתבת העולם הזה, המנסה להתגונן בידה (בתמונה), ובר זמנית מאיים על צלם המערכת שלמה, כי ישבור את מצלמתו. מייד לאחר-מכן אחז בעורפו של הצלם, שהמשיך לצלם, ביד אחת, ובידו השנייה ניסה לשבור את מצלמתו.

מרקוס והכתבת

מפקד מרחב דן, ניצב-מישנה יגאל מרקוס, אחוז בחוזקה בזרוע של שרית ישי ודוחף אותה כשהיא נגררת לאורך הקיר. אחד השוטרים חש לעזרת המפקד, שנייה אחת לאחר-מכן אחז גם הוא, יחד עם שוטרים אחרים, שהיו במקום, בכתבת העולם הזה שנחבלה בגבה מהקיר.

הסוף. הוא דחף אותי אל אחד הקירות, ואני נחבלתי בגבי ובזרועי.

כל אותה עת ניסה צלם-המערכת לצלם את המתרחש. כשהבחין מרקוס שהצלם מנסה לצלמו, אחז בעורפו ואיים שישבור את מצלמתו, כשהוא מתחיל לכופף את המבוק. אחרי שמרקוס גמר לטפל בי, הוא זרק אותי לעבר השוטרים, כדי שיגמרו את המלאכה.

אולם מייד כשהמפקד הגדול נטש את

מרקוס שירפה ממני, אך לא הספקתי לסיים את המישפט כשלמעלה מעשרה שוטרים הקיפו אותי, כשכולם משתדלים לתפוס בגופי כפי יכולתם, ולהוכיח למפקדם גדל-הממדים שהם ממלאים את תפקידם על הצד הטוב ביותר.

ניסיתי להתנגד ולהיחלץ מידי הגסות של החוק, כשבכל פעם אני מנערת יד של שוטר אחר, אולם ניצב-מישנה מרקוס היה איתן בדעתו לבצע את המשימה עד

עיקבות המאבק

עם ידי החסונות והמכאיבות של החוק ניכרים היטב על פניה של שרית ישי. אחד השוטרים אחז בשתי ידיה, כאשר הוא מעקם בחוזקה את היד המנסה להתנער ממנו.